

Bezoekers Unica '78 worden in Rusland verwacht

Congres in Maastricht: waarlijk groots evenement

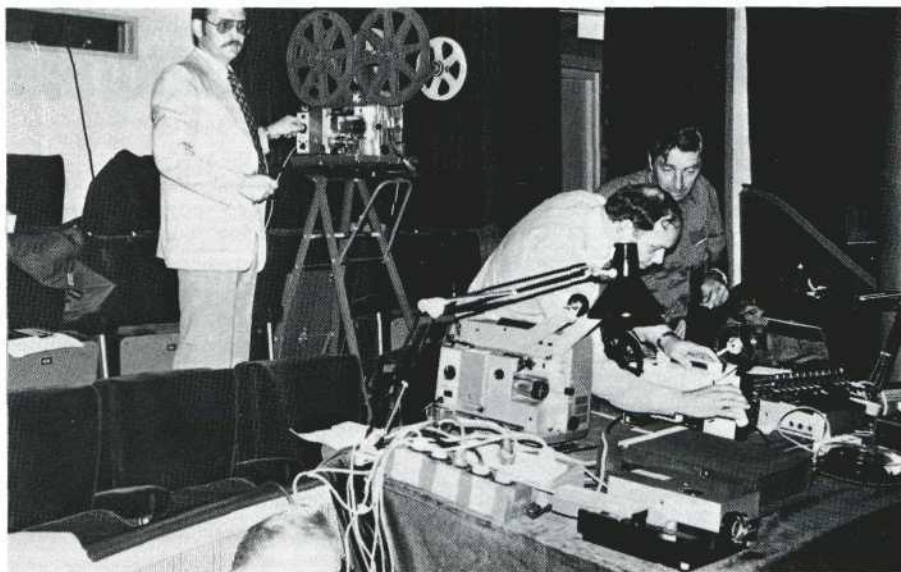
**Televisie-kijkend Nederland
kan gerust zijn.**

Dat staat als een paal boven water na een week UNICA films kijken in Maastricht. Want mogelijk vraagt die kijker zich wel eens af, of dat allemaal wel zo door kan gaan. Of die veelvraat, die televisie toch is, niet op een goed - of slecht - moment niet hier en daar wat bronnetjes doet opdrogen.

En dan komt er, pak weg 's avonds om 21.45 uur op Nederland I plots een aardige juf in beeld die zegt: 'Lieve mensen, ga vanavond maar eens lekker vroeg naar bed, want de koek is op. We hebben alles laten zien dat in huis was. D'r is niet meer. Morgen mogelijk wel. Welterusten'.

Zeer veel 16 mm

Dat zal niet gebeuren, want op dat moment staan er wat aardige amateurfilmers op, die nog voor jaááren materiaal aandragen. Niet allemaal van het allerhoogste niveau, maar dat hoeft immers ook niet voor televisie. Wel puntgaaf. Geen krasje of lasje te zien. Met perfect beeld en geluid. En ook met absolute toppers,

Het projectieteam, dat zich met zeer vaardige handen tussen de vele apparaten beweegt.

**Veel superproducties
rijp voor tv en bioscoop**

die altijd weer goed zouden zijn voor een herhaling. Formaat speelt ook geen rol, want zo'n 80% (!) van de aangeboden films in Maastricht waren al 16 mm producties.

Het is onweerlegbaar: de huidige amateurfilmers zouden de televisie nog heel lang kunnen voeden als dat onverhoopt zou moeten.

Maar het zou ook best kunnen zijn dat er wat anders aan de hand is. Dat er misschien een aantal professionelen - of, om in welertermen te spreken: onafhankelijken - het amateurfilm-wereldje binnen geslopen zijn met hun producties. Om 's lands eer, de mogelijke gouden plak of om de een of andere zakelijke reden. Joost mag het weten.

Het is natuurlijk maar 'Gedanken Spielerei', maar je komt er toch al gauw toe, als je een fiks aantal super producties gezien hebt. Aalglad, zonder meer geschikt voor televisie, bioscoop en noemt u maar op. Buitengewoon geschikt om heel veel van te leren.

En mocht de wind uit die hoek waaien, dan is het een welkom verschijnsel. Want een echte amateur steekt graag wat op en tilt niet zo aan 's lands eer, een mogelijke gouden plak en ander gedoe. Die heeft, gewoon ordinair plezier met wat hij doet in die filmerij. Die is veel gelukkiger en heeft veel meer voldoening van een 'in bloed en tranen' gewrocht eindprodukt, ook al is dat niet puntgaaf.

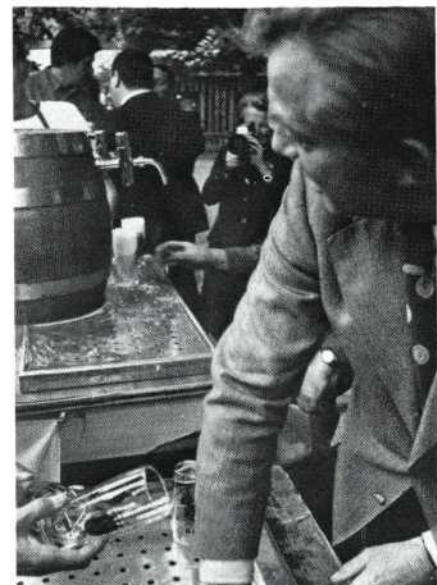
De Stand van Bauer mocht zich in de belangstelling van vele congresgangers verheugen.

'Als paarden gewerkt'

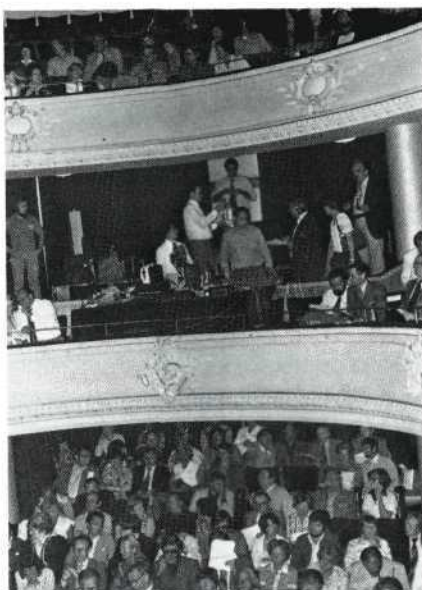
En dat is dan dezelfde voldoening, die de enorm hard werkende organisatoren van dit UNICA festival hebben. Geen van allen hadden ze ooit zo'n festival meegemaakt. Geen enkele ervaring was er daarom met welk facet dan ook, dus ging er wel eens een kleinigheidje fout.

Stonden er bijvoorbeeld deelnemers voor de buitenlandse excursie aan de grens zonder pas. Gewoon omdat men het die deelnemers niet vaak genoeg gezegd had. En was het 'zaate hermenieke' inmiddels tē zaat om nog op te kunnen treden. Maar als u denkt dat die geweldenaren daardoor de moed verloren, dan heeft u het mis. Ze bleven werken als paarden, werkelijk dag en nacht. En als we hier namen gaan noemen, wilt u dan asjeblijft bedenken dat ook echtgenotes, kinderen, huisgenoten en toevallige visites ingeschakeld werden voor 1000 en 1 zaken.

Bier uit UNICA-glazen, dat smaakt waarachtig nog beter dan best.

De foto's op deze en de volgende pagina zijn van Aad Kooy, die voorzien van geluidscamera en mede behangen met foto-apparatuur zich met deskundig toegeknepen ogen weinig van het UNICA-gebeuren liet ontglippen.

De mannen van de techniek, ingebouwd tussen het zeer aandachtige publiek.

Bij voorzitter René Maassen bijvoorbeeld, die van deze UNICA een heel jaar ouder geworden is. Wat we dan ook dapper gevierd hebben.

Bij Leo Baeten, die het presteerde om zowel het secretariaat als ook het penningmeesterschap voor zijn rekening te nemen. Moet u bij de volgende bijeenkomst van uw filmgroep eens voorstellen aan de secretaris of de penningmeester. Kunt u waarschijnlijk precies horen, waarom zo iets nu net niet gaat.

Maar Leo Baeten deed het. En doet het, want de filmers zijn naar huis en de zaal is leeg, maar u kunt zich voorstellen, dat er nog wel wat af te wikkelen is.

Mocht u dus nog om wat werk verlegen zitten, ga dan bij Leo Baeten op visite. Kunt u meteen nagenieten van al wat er te beleven viel. Dat zou natuurlijk ook kunnen middels een gedetailleerd verslag in een extra volumineus nummer van dit filmlblad, maar dat kunt je de uitgever eigenlijk niet aan doen.

Hele voorpagina

Er was trouwens wél een uitgever die extra aandacht bestede aan UNICA in Maastricht. Dat deed het dagblad 'De Limburger' die zijn oplage van zaterdag 2 september, ten getale van 125.000 stuks sierde met een hele voorpagina uitsluitend gewijd aan UNICA. De pagina bevatte o.a. een welkomstwoord in vijf talen, cartoons, foto's prijsvragen maar ook een advertentie met als duidelijke kop: 'WAARSCHUWING!'.

Die zou dan opgegeven zijn door de families Maassen, Baeten, Cremers, Jansen, van Asperen en Geerts en hield het advies in om geen geld en goederen af te geven aan de respectievelijke echtgenoten, die al maanden zoek waren omdat ze bezig zouden zijn een filmfestival te organiseren. Voor alle duidelijkheid waren er nog foto's van de betrokkenen bij afgedrukt. Natuurlijk was een en ander een grap, maar het begon echt zo langzamerhand op zoekgeraakte huisvaders te lijken.

Veel steun

Dat dagblad 'De Limburger' steunde overigens de organisatie op nog meer fronten, o.a. bij de ballonwedstrijd en het sluitingsfeest.

Dat deed trouwens ook de Koninklijke Bierbrouwerij Brand, die dat bier brouwt waar Limburg zo trots op is. Zij presenteerde alle deelnemers, in een

Vogelperspectief van de vele en genoegelijke onderonsjes.

Een zeer charmant muziekgezelschap volgend, kwamen de congresgangers bij de ballonnen terecht.

apart hiervoor ontworpen UNICA glas, een koele dronk tijdens de 3 landen excursie, waarbij o.a. het Drielandpunt in Vaals bezocht werd. Natuurlijk was er van meer kanten welkome medewerking.

Van de Culturele Raad Limburg bijvoorbeeld en meer speciaal van zijn Adjunct-Directeur Henri van Vloten. Hij heeft zich vooral ingespannen om het financieel allemaal mogelijk te maken en dat is toch het begin van alles. Zo iets wordt in dit Limburgse land vooral ludiek gewaardeerd en dus werd Henri, voor zijn vele werk onderscheiden met de hoogste orde van CINEMA INTERNATIONAL. Na René Maassen is hij thans de tweede drager van deze uniek onderscheiding van die - nog niet - bestaande organisatie.

Maar het gaat om het idee, om het gebaar.

Een deel van het organisatie-team, voor het voetlicht. En terecht extra in het zonnetje gezet

Tussen de modernste apparatuur gaven deze dames 'schone' klank aan het feestelijk gebeuren met oude instrumenten

Dat zou ook gemaakt kunnen worden ten aanzien van C.R.M.; de gemeente Maastricht en haar V.V.V. organisatie; het Provinciaal Bestuur en speciaal Ir. Haverschmidt die het festival opende en niet te vergeten het Prins Bernhardfonds.

Nog meer medewerking

Zeer welkome medewerking werd ook ondervonden van EUMIG, die congresmappen aanbood en het inmiddels bekende 'lichtkanon' zodat ook de super-acht films behoorlijk lichtsterk geprojecteerd konden worden.

En dan dat telefoontje van de heer de Ridder van Bauer-Willem van Rijn. 'Of zij nog ergens mee van dienst konden zijn?' Toe maar!

Tja er zou tenslotte ook 16 mm geprojecteerd moeten worden en dus liet Bauer enkele geweldige apparaten

aanrukken, onder begeleiding van specialist de heer Zondervan, die het projectie-team ook nog uit en te na instrueerde.

Maar daar bleef het niet bij. Van Willem van Rijn kwam ook nog Bert van As, die een keurige en uitgebreide stand met Bauer producten inrichtte en daarbij welkome voorlichting bedreef. Ongevraagd kwam die goede man ook nog een handje helpen bij de projecties en vervolgens is hij toen de schouwburg van Maastricht niet meer uit geweest. Hij heeft werkelijk onschatbare diensten bewezen. Ter illustratie daarvan nog het volgende: op het allerlaatste moment werd bekend dat er voor één 16 mm film een dubbelband projector nodig zou zijn, die liet Willem van Rijn toen 'even' overvliegen uit Duitsland en direct door transporteren naar Maastricht. Grandioos.

Vingers met pluggen . . .

Boeken zouden er te schrijven zijn over ieders inzet en medewerking. Met een speciaal hoofdstuk uitsluitend gewijd aan Louis Cremers en Ton Geerts, de 'onafscheidelijken'. Bereid om alles aan te pakken. Over Jo Groen, die van Onze Lieve Heer het talent meegekregen heeft om de pers fijn voor te kunnen lichten. soms maakt hij daar dapper gebruik van en in die Unica week zelfs dagelijks.

Over Jef van Eeghem. De man die aan de uiteinden van zijn vingers alle maar denkbare geluidpluggen heeft zitten, zodat er in een mum van tijd, waar dan ook 'signaal' is.

Maar ook over de man die het opbrengt om – als de crème de la crème op amateur-filmgebied over het scherm gaat – zich op te laten sluiten in een regiekamer ergens in die

Belangrijke mensen op het hoogste punt. In het midden UNICA-voorzitter Jozef Walterscheid, links zijn ondervoorzitter en rechts onze eigen secretaris Jan Dekker.

Al beweegt er weinig, een shot van het Drielandenpunt is toch altijd meegenomen.

schouwburg, om dan, via een intercominstallatie te moeten horen dat het zaallicht uit, resp. aan moet.

Breng het maar op.

Zo langzamerhand gaat dit verslag toch leiden tot een extra volumineuze uitgave van dit filmblad en dan hebben we het nog niet eens gehad over die optocht van alle deelnemers door Maastricht achter een heuse harmonie; nog niet over de excursies, de elskes, de vla's en het UNICA café.

Ruim 150 buitenlanders

Nog niets verteld over die aardige buitenlanders, waarvan we er ruim 150 in ons midden hadden. En – nota bene – nog niets over die 110 films die we gezien en bewonderd hebben.

De reden is eigenlijk simpel. We vonden dat we u eerst maar eens verslag van de sfeer, de inzet en de medewerking moesten geven en op die

respectievelijke petten grote pluimen steken.

U moesten laten weten dat de organisatoren geweldig voldaan zijn, omdat de deelnemers het zo naar hun zin gehad hebben. Die blijken van waardering in de vorm van bloemen, drank en attenties zijn uitgesteld op het districtbureau en secretaresse Joke van Heeswijk is er praktisch onder bedolven. U moesten laten weten dat de laatste bezoekers van het UNICA gezondheidscentrum de organisatoren waren en dat dokter Gosma hen het advies gegeven heeft om langzaam af te trainen, zoals dat bij alle topsporters eigenlijk hoort.

Verdeling prijzen

Tja en dan de festival prijzep. De gouden, zilveren en bronzen plakken. Ook een hoofdstuk apart. Niet door

En de jury bleef maar deskundige blikken werpen. Een heel karwei, waar aan ook Henri van Vloten, Wim Oosterman en Philip Bloemendal deelnamen.

De Russische afvaardiging krijgt een aandenken mee. De vertegenwoordiger neemt, met behulp van enige vrije oefening, de herinnering in ontvangst.

iedere deelnemer in dank geaccepteerd. Heel begrijpelijk, want zoveel hoofden, zoveel zinnen nietwaar?

Maar ga er maar eens aan staan; honderd en tien films slechts éénmaal zien en dan zeggen hoe de prijzen verdeeld moeten worden. Eigenlijk een onmogelijkheid.

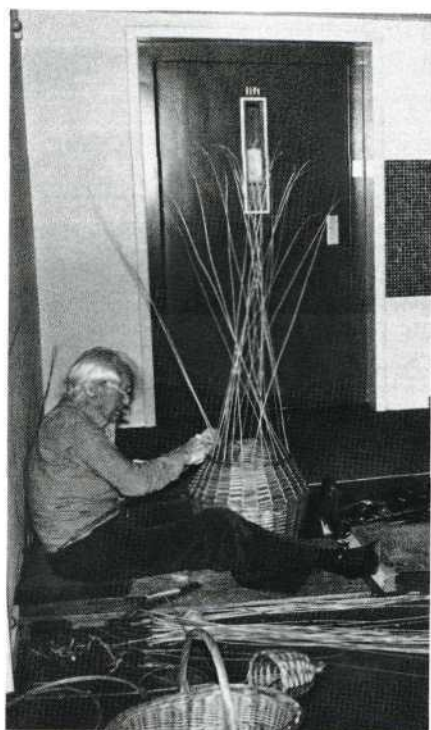
Slechts over vier films kon de jury de gouden loftrompet steken en daar zal ook geen misverstand over bestaan. Met het zilver en het brons lag het echter een stuk moeilijker. In ieder geval was er tijdens de openbare

jury-vergadering – een héél aparte ervaring – meestal sterk verschil van mening. Wat het ene jury-lid kwalificeerde als uitmuntend, noemde een ander gewoon slecht. Het gezegde: 'smaken verschillen' ging natuurlijk ook hier weer op, al hadden we het gevoel dat toch een tikkeltje uit het oog verloren werd, dat het om – althans volgens reglement – amateurfilms ging.

Frankrijk voorop

Maar hoe dat ook zij, deze jury had een uitspraak te doen en koos vervolgens het programma van Frankrijk als het beste totaal-programma. Voor Nederland kwamen er nog 3 medailles uit de bus, t.w. zilver voor 'Het land waar de gouden vogel jubelt' van Jan Meertens en voor 'Overmacht' van Klein Breteler Sterrenborg. Brons was er dan ook nog voor 'De troon' van Jan van Weezenberg en deze medaille voor deze film geeft daarmee eigenlijk het duidelijkst weer, dat de jury het erg moeilijk had. Al is het niet leuk voor Jan van Weezenberg.

Er zal nog lang en veel over gepraat worden. Over tientallen ervaringen, over contacten, films, jurering en al die zaken die in een sneltreinvaart over ons uitgestort zijn. We hebben precies één jaar de tijd om alles te verwerken. Net tijd genoeg om weer helemaal 'blank te zijn voor het volgende Unica feest, dat dan in Rusland plaats vindt. Hopelijk hebben ze daar ook een René Maassen en

In de pauzes kon men diverse attracties bewonderen. Deze ambachtsman kreeg uiteraard menige lens op zich gericht.

beschikken ze ook over zoveel enthousiaste medewerkers. We hopen het vurig, want we zullen nooit toestaan dat dit organisatie-comité emigreert naar Rusland. Nooit van ze lang zal ze leven!

Herman Haenen